

Előima: Zsoltárok 34

Alapige: Példabeszédek könyve 4,20–27: „Fiam, figyelj szavaimra, hajtsd füledet mondásaimra! Ne tévedsz szemed elől, őrizd meg azokat szíved mélyén, mert életet adnak azoknak, akik megtalálják, és gyógyulást egész testüknek. Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet! Tartsd távol szádtól a csalárdságot, és távolítsd el ajkadról a hamisságot! Szemed előre tekintsen, és egyenesen magad elé nézz! Ügyelj, hogy merre tart a lábad, akkor minden utad biztos lesz. Ne térj le se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a rossztól!”

Kedves Testvéreim!

- *A fehér emberek - mondta az indián - mindig törekszenek valamire, sürgölődnek, nyugtalanok. Mintha megbolondultak volna. Nem értjük, valójában mit is akarnak.*

- *Miből gondolja - kérdezte Carl Gustav Jung -, hogy megbolondultak volna?*

- *Azért, mert azt állítják, hogy a fejükkel gondolkodnak.*

- *Miért, hát mivel kellene az embernek gondolkodni?*

- *Mi, inkább a szívünkkel szoktunk - válaszolta az indián.*

Ennek a kis párbeszédnek a szív a központi gondolata, hasonlóan a felolvasott igeszakaszhoz. És épp a szívünk az, amely ezekben az időkben olyan nehéz. Nehéz, mert tele van mindenféle aggodalommal, félelemmel és rossz érzésekkel. A zsoltáros úgy fogalmaz „...*elcsüggedtem Uram, mert reszketnek tagjaim! Lelkem is csupa reszketés...*” (Zsolt 6,3-4), vagy amint az egyik énekünk mondja „*kívül harc, bennem félelem*”. Pontosan ezeket látjuk, tapasztaljuk és érezzük, mert minden a szívünket nyomja, terheli. Mit tegyünk, hogy ez ne így legyen? Mit tehetünk, hogy jobban figyeljünk a szívünkre, hogy ne csak a kízó érzések lakjanak abban, hanem onnan induljon ki a megoldás is, ott a mélyén mozduljon meg valami, ami bátorít, erősít és reményt ébreszt.

1. *Ne tévesszük szem elől Isten szavait.* Isten szava maga az élet, élő és ható, vagyis képes erősíteni, vigasztalni, támogatni, csak éljünk vele. Olvassuk. Hallgassuk. Figyeljünk rá.

„*Egy világi gondolkozású szappan-gyáros együtt sétált egy hívő emberrel.*

- *Nem sokat ér az evangélium, amit önök hirdetnek; annyi gonoszság és oly sok rossz ember van mégis...* - *szólt a szappangyáros.*

A hívő ember nem felelt mindjárt. Amint tovább mentek, egy csomó utcagyereket pillantottak meg. Sárral játszottak, s nagyon piszkosak voltak.

- *Úgy látom, hogy nem sokat ér a sok szappan; annyi szenny és oly sok piszkos gyerek van mégis...* - *szólalt meg a lelkipásztor.*

- *Igen, mert a szappan csak akkor ér valamit, ha használják - mentegetődzött a szappangyáros.*

- *Pontosan így van ez az evangéliummal is, amelyet hirdetünk - válaszolt a hívő ember.*”

Az életünkben annyi szót hallunk, jót is, meg rosszat is, és ez kivált érvényes a mostani, lelassított, bezárkózásra kényszerülő helyzetünkben. Szomjazzuk a szavakat, akár élő szó legyen, akár írásos közlemény. Többet akarunk tudni, tájékozottabbak, és felkészültebbek szeretnénk lenni, de nagyfokú óvatosság is szükséges. Sok az álhír, téves információ. Amíg régen az információ birtoklása, az ahhoz való hozzájutás volt a fontos, napjainkban már nem ez, hanem az információk

között való döntés, mérlegelés vált elsődlegessé. Ám legyenek bármily bölcs szavak is ezek, mégis csak emberi szavak maradnak. Az Isten szava azért másabb, azért több, s azért kell nekünk erre figyelniük, mert azokat maga Isten mondja. S amit Ő egyszer kimond, az úgy is van, nem akar becsapni, vagy félrevezetni. Foglalkozzunk az Isten szavával, vegyük komolyan, mert az életünk múlik azon, hogy figyelünk-e rá, vagy elengedjük a fülünk mellett.

Nekünk azzal jelent többet ez a kijelentés, mint a példabeszédek írójának, hogy az Isten igéje számunkra már nem csupán szavak sokasága, hanem élő valóság, hiszen Jézus Krisztusban ez az isteni szó jelent meg közöttünk. Nekünk Őrá, Jézusra kell figyelniük, és Őt kell követniük. Nem valami megfoghatatlan dolog tehát az Isten szava, nem egy ideológia, valamiféle filozófia, melyből úgyszólván elég, mert látjuk azt, aki mondta e szavakat, és mindent, amit tudniuk kell az Atyáról, Ő kijelentette a számunkra.

Ezek a szavak gyógyulást is jelentenek azoknak, akik követik. Az orvostudomány újra felfedezte azt a régi igazságot, mely szerint a testi bajok mögött sokszor olyan lelki terhek húzódnak meg, melyeket nem lehet kizárólag gyógyszerekkel orvosolni. A testünk akkor lesz ép, ha a lelkünk az, a lelkünk pedig akkor ép, ha figyelünk Isten szavára, és nála találunk békére és nyugalomra.

2. Van egy hely tehát, amelyet mindennél jobban kell óvni: a szívünk. A szív, mely az ókori világban, de sok népnél még ma is az élet igazi központja, és nemcsak földi értelemben. A szív nemcsak az érzelmek, vagy a vérkeringés centruma, hanem bibliai értelemben az értelemé is. Itt válnak érvényessé a „*Kis herceg*” szavai: „*Jól csak a szívével lát az ember...*”

Jól csak a szívünkkel láthatunk, és jól csak a szívünkkel dönthetünk. Ám ehhez az is kell, hogy a szívünk ép legyen. A gonosz szív is, a szíve szerint dönt, de nem a jóra fordítja azt, hanem a rosszra. A szív állapotától is függ, hogyan gondolkodunk az életről, embertársainkról, a törvények betartásáról. Ezért kell óvni a szívünket. Értelmünk sokszor becsapott már minket, mert nem a jóakaró, óvni akaró figyelmeztetésre hallgattunk. Ám ez nem jelenti azt, hogy az értelemünkre nincs szükség, de a szív nélküli értelem olyan, mint az örök hó borította táj. Nincs benne semmi melegség, semmi élet.

Ezért minden féltve őrzött dolgunknál jobban kell óvni a szívünket. Mert olyan az, mint egy forrás. A világ számos helyén a mai napig az egyik legnagyobb kérdés, a víz kérdése. Ahol forrásra lelnek, azt mindennél jobban őrzik, és gondozzák, mert tudják, hogy az életben maradáshoz víz kell, de ha a forrás nem tiszta, bezárul, akkor az életük veszélybe kerül.

A szívünk megőrzése tehát létkérdés. Tulajdonképp innen indul ki minden a számunkra is, mint egy forrásból. Ezért nem mindegy, hogyan óvjuk meg a káros hatásoktól, melyek most megsokszorozódnak körülöttünk.

3. A forrás tovább folyik, és patakká, majd folyóvá duzzad. Így a mi szívünk is folytatódik tovább az egész testünkben. S úgy élünk, ahogyan a szívünk állapota azt mutatja. *A példabeszédet mondó bölcs ezért nemcsak a szívre figyel, hanem az egész testre. A szájra, a szemre és a lábainkra, mert ezek mutatják meg a gyakorlatban, hogyan óvjuk a szívünket.*

A nyelvünk az, amellyel egyszerre áldhatunk, vagy épp átkot is mondhatunk. Jézus is beszél a szájáról, és azt mondja, hogy nem az fertőzi meg, ami bemegy rajta, hanem ami kijön. Vagyis Jézus is a szívet látja minden jó, de minden rossz kiindulópontjának.

A szívünk karban tartása tehát az elsődleges. Isten befogadása vagy az elutasítása nagyon is befolyásolja magatartásunkat, egész emberi voltunkat. *Spurgeon, a nagy prédikátor beszélt egyszer egy dúsgazdag emberről, aki elismerte ugyan, hogy sok gonoszságot elkövetett életében, de büszkén mondta, hogy sohasem gyűlölte az Istent. Egy nap azonban hatalmas árvíz közeledett a város felé,*

ahol élt, és azzal fenyegette, hogy elmossa értékes malmát is. Ekkor iszonyú káromkodásokkal illette Istent. Azelőtt még azt állította, hogy nem gyűlöli az Istent, de eljött a próba ideje, s ekkor kiömlött a szívéből az, ami mindig is benne volt.

Nemcsak a szánk árulkodik rólunk, hanem a szemünk is. *A szem a lélek tükre* – szoktuk mondani, s ez a gondolat ebben az igében is jelen van: szemünk mindig magunk elé tekintsen, és előre nézzünk. Arra figyelmeztet ez bennünket, hogy ne tekintgessünk másfelé, mint ahová tartunk. Ezzel szemben mit teszünk? Szüntelenül figyeljük a körülöttünk lévő embereket, eseményeket, és a technika segítségével szinte az egész világot. S ez a körbetekintgetés nagyban befolyásolja gondolkodásunkat, nagyon sokszor negatívan. Ám aki képes ténylegesen előre tekinteni, az látja maga előtt a célt, és nem csak azt, ami eltérítheti attól. Ezért mondják a sportolóknak is, hogy ne a mellettük lévő versenyzőre figyeljenek, hanem a célt figyeljék, mert akkor van a legnagyobb esélyük a győzelemre.

Izráel népével sokszor épp az volt a baj, hogy mindenhová tekintettek, csak épp az Isten akaratára, a célra nem. Vagy a múltba révedtek, vagy csak az idegen népeket láttak, vagy épp csak a saját bajuk foglalkoztatta őket. Ám amikor megváltozott a nép szemlélete, mondjuk nemzeti tragédia okán, akkor felemelték tekintetüket, már nem aggodalommal és félelemmel tekintettek maguk körül, hanem újra meglátták Isten akaratát, azt, hogy mi az Ő célja velük, akkor mindig győzedelmeskedtek.

Aki előre tekint, az a jövőt látja maga előtt, ezért a jó irányba fog tartani. Vagyis a bölcs azt tanácsolja, hogy ne térjünk le a mi utunkról. A mi utunk pedig maga Jézus Krisztus, hiszen Ő mondja *„én vagyok az út, az igazság és az élet.”* A világ arra csábít, hogy ne foglalkozzunk ezzel a céllal, hanem ragadjunk le a körülöttünk lévő dolgok zűrzavarában, ezért figyeljünk nagyon a lábainkra is, mert az egyenes, becsületes szív, az egyenes úton és a jó irányba akar haladni, nem pedig a rossz felé. Nekünk az a célunk, hogy Krisztus útján maradjunk, és Őt kövessük.

Testvéreim! Felteszem újra a kérdést: Mi van a szívedben? Félelem és aggodalom? Azt érzed, hogy minden összedől, sőt, épp az általad épített világ dől rád? Már nincs cél, csak nyomasztó körülmények sokasága? Sokan vannak ezzel így a jelenlegi veszélyhelyzetben.

Emeljük fel most együtt a fejünket a körülöttünk lévő körülményekből, és találjunk rá ismét a célra: az Istentől kapott élet élésére. Vegyük kezünkbe Bibliánkat és olvassuk Isten szavát, és így erősítsük szívünket, mert ennek egyenes következménye, hogy a szánkkal sem fogunk hamisan és csalárdul szólni, és a járásunk is újra céltudatosá válik. A külső hatások, próbák, bajok már nem vehetnek rajtunk erőt, mert a szívünk rendíthetetlen lesz.

„Nem a tied a kezed, Istennek a szerszáma, építsd vele az Ő láthatatlan templomát. Nem a tied a lábad, Isten tulajdona, járj vele az Ő útjaiban. Nem a tied a szemed, Isten ablaka, rajta keresztül mosolyt hint lelked titokzatos mélységeibe. Nem a tied a hallásod, figyelj vele Isten üzenetére, legyen az Ő kapuja. Nem a tied a tested, Istennek fája, amelyből az Ő erdeje nő. Nem a tied a lelked, Istennek „lehellete”. Nem a tied az életed, Istennek drága tulajdona, amelyet azért teremtett, hogy neked örömet adjon és benned időtlen időkig földön és mennyen tükröződjék.”
(Ravasz László)

Vigyázzunk hát a szívünkre, tápláljuk, gondozzuk, erősítsük Isten igéjével, mert onnan indul ki az életünk, s mutatkozik meg, hogy kik is vagyunk valójában. Drága kincsként legyen abban az Isten szava, hiszen Jézus mondja *„ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.”* (Lukács 12,34)
Ámen

Ima:

Gyenge vagyok, ember.
Mégkavar az élet.
Nem tudom a szívem meggyógyítani.
Túl sok ami fájhat
Énnekem es másnak.
Nélküled a lelkem porszem szélvészben.

Itt a szívem, kemény föld,
Pusztaság lett, törd most föl.
Itt a szívem, száraz kút,
Áss le mélyre, törjön út
Elő víznek, mely tőled jön.

Mindent tudok észből,
De túl keveset szívből,
Míg a betű öl, a Szellem élni hív.
Itt a szívem...

Megtanítasz szeretni,
Merni, élni, érezni.
M megbocsátasz, hogy én is
M megbocsássak...
(Dobner Illés)

Köszönjük, hogy Te ezekben az időkben is velünk vagy, és nem akarod, hogy elveszünk, hanem hogy éljünk, hogy megmeneküljünk.

Imádkozunk azokért, akik az élvonalban harcolnak a vírus terjedése ellen. Add, hogy legyen elegendő erejük, és adj nekik bátor szívet. Add, hogy mi is megtegyük azt, ami rajtunk áll, ha kell épp azzal, hogy nem megyünk sehová. Mert épp ez a legtöbb a részünkről.

Adj bölcs döntéseket a felelősséggel felruházott vezetőknek, és reményt a bajba jutottaknak, betegeknek, munkájukat elvesztetteknek. Győztes Urunk! Kérünk, vigasztalj, bátoríts, bíztass bennünket, erősítsd nádszálnyi hitünket, és adj nekünk igazi reménységet. Hallgass meg minket, Jézus Krisztusért kérünk téged! Ámen.

Miatyánk....

25,2

Áldás

Koncz-Vágási Katalin lp.
Sarkad-Belváros